

Liberalno gospodarstvo.

Kar jih stoji pri nas v jarmu nemškega liberalizma, vsi taki ljudje so polni lastne hvale in ako jim človek verjame, nihče ne seže njim do pasu, kar se tiče „intelligence“, poštenosti in vzglednega gospodarstva. To sliši človek od njih v zborih in bere lahko skorej vsak dan v njih listih. Ne mara, da že sami verujejo, da je to resnica in zato se nihče izmed njih ne potruji, naj to tudi dokaže. Na besedo jim verjame, če ne, pa si skupil jo pri njih za vselej ter nimaš — „intelligence“!

Mi je nimamo pri njih že zdavna, ali če gre za pravo, nikoli je nismo imeli le toliko, kar bi je šlo v črno pod nohtom, saj pišemo le v slov. jeziku in za slov. ljudstvo; tu pa naj ne išče človek intelligence! Za to pa jim tudi smemo dues reči odkrito, da mi nimamo nič kaj vere v lastno hvalo nemških liberalcev. In še več, poskusimo še celo dokazati, da nemški liberalizem slabo gospodari, recimo: na Slatini.

Naš ljubeznjivi dež. odbor v Gradci ima jo na skrbi in sedaj je že v resnici blizo na tem, da jo proda, češ, da nič ne nese ter je na škodo deželi. Ako se spravi tak nasvet na nje prodajo v dež. zbor, ni dvoma, da obvelja v njem, kajti večina trobi v zboru, žal, v rog nemškega liberalizma. Čez noč se torej prelevi lahko dež. Slatina ter postane lastnina kje kacih judov. Njim pa ni dvoma, da potem že „nese“. Pravi se, da se dež. odbor že pogaja, na tihem, z nečim judom za to, naj jo kupi od štajarske dežele ter njo reši tako dalnje zgube.

Vprašamo torej, je-li v resnici dežela na zgubi pri Slatini? Mi odgovorimo odločno, da ne. Znano je in dež. odbor prizna v svojem zadnjem poročilu sam, da zadnja leta pojemlje število tujcev in kupčija s slatino peša že dalje časa. To vzemimo torej za resnico.

Vendar pa znaša še zadnje leto to, kar presega dohodek stroške, za 40.000 gld. in če še prišteje človek 20.000 gld., ki jih stane novo žlebjje za slatino, tedaj je preostanka za 60.000 fl. Ako je na Slatini to, kar je v njej lastnina dežele, vredno 2 milijona, obrestuje se ves denar po 3 %.

Resnica, da to ni veliko, ali mi vprašamo, katero posestvo vrže v sedanjem času večje obresti? Dež. odbor ne najde brž lahko na to vprašanje odgovora, saj tacega ne, da prepriča z njim koga o tem, da je pri Slatini dežela na zgubi. Ali mi vprašamo še lahko dalje: odkod je kje Slatina postala vredna 2 milijona? Dežela ni štela k temu nikoli ničesar ali more biti skraja par jezer, vse drugo pa je dala Slatina sama. Kar je torej sedaj Slatina vredna, to je njeno premoženje in dežela nima pri njej ničesar iskati. Ako pa še vrže pri vsem tem

Slatina v dež. kaso 60.000 gld., tedaj menimo, da dežela ne trpi od Slatine nobene zgube.

In če sodimo po tem, da je lani štaj. dežela kupila na gornjem, nemškem Štajarji sama za več milijonov lesa, smemo reči, da dežela ni v stiskah in ji ni treba na naglem denarja. Oni les še 3 % ne nese deželi in ji tudi ne more nesti nikoli. čemú je tedaj sedaj pri Slatini, pri lepem posestvu na spodnjem, slovenskem Štajarji taka sila? Gori se kupi posestvo, ki ne more dati nikoli dobrih obresti, doli pa se sili na prodajo posestvo, ki sedaj, v slabih časih, ne daje visocih: kako gre potlej to skup, tega mi ne zastopimo, mogoče pa je, da zastopi to liberalna nemška inteligenca, tista, ki gospodinja v našem ljubeznjivem deželnem odboru.

Se huje pride. Ako se proda Slatina, kam pride skupek? V deželno kaso. To je resnica, ali kdo ima potem pravico do njega? Dežela ali kaj je storila doslej dežela za Slatino, za kraje, ki so v njenem obližji, za slov. Štajar? Nam ni znano, da je storila dežela doslej kaj za nje iz dobička, ki ga je imela iz Slatine, strah pa nas obhaja, da še pride potem manj iz skupka za koristi na spodnjem Štajarji. V malih letih nima slov. Štajar več Slatine, pa tudi ne skupka za njo. Ako poprosimo kedaj dež. zbor, naj se napravi kaj pri nas na dež. stroške, poreče se nam: dežela nima ničesar od Vas, ona torej tudi nima ničesar za Vas. Srečno! (Konec prih.)

Železnica iz Radgone v Ljutomer.

Dognano je zdaj vprašanje, da se bode gradila železnica iz Radgone v Ljutomer in dognano je, da se bode delo samo začelo že v nekaterih dneh. Veliko skrbi je bilo treba do zdaj in marsikaj še bode treba vkreniti prej, ko bode vse delo dovršeno.

Kakor je znano, mora okrajni zastop ljutomerski vse zemljišče, po katerem bode tekla železnica, rešiti in isto izročiti podvzetnikom, ki bodo delo izvrševali.

Vsled tega bode marsikateri posestnik zadet, ker se bode železnica gradila po njegovi zemlji. Enemu se bode prerezal travnik, njiva, pašnik, drugemu pa se bode odrezalo nekaj imenovanega zemljišča. Vsaki dotičnik bode trpel neko škodo, pa samo na videz, kajti vsaki, ki bode zadet, bode tudi odškodovan. Več ko bode škode, večja bode tudi odškodnina. Kriva bi pa bila misel, da bi se dotičnemu zemlja vzela zastonj ali pa, da bi se hotel dotičnik na okrajne stroške obogatiti, ker bi za odstopljeno zemljo, Bog zna, kako visoko ceno tirjal. — Naj tukaj velja pravi pomen znanih besed: „Vsakemu svoje“. Vam Slovencem, ki prebivate na Murskem polji med Radgono in Ljutomerom, pa